

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਫਲਸ਼ਾਅ ਜੇ.

ਸ੍ਰੀ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਆਦਿ, - ਉੱਤਰਵਾਦੀ

1952 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 72- ਡੀ

1954

ਦਸੰਬਰ 9

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, ਅਨੁਛੇਦ 226 - ਸ਼ਾਸਨ ਕਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਸਿੱਧੀ ਸੱਟ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਕਿ, ਇਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨੀਤੀ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਤਾਲਮੇਲ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਗੈਰ- ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਅਵੈਧ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਸਿੱਧੀ ਸੱਟ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਅਣਮਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਜੇਚਿਉਸੇਟਸ ਬਨਾਮ ਮੇਲਨ (1), ਕਲਾਰਕ ਬਨਾਮ ਕਾਨਸਿਸ ਸਿਟੀ (2)। ਕਾਮ ਬਨਾਮ ਰਾਈਟ (3), ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ ਚੌਧਰੀ ਬਨਾਮ ਦਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (4)। ਫੇਅਰਚਾਈਲਡ ਬਨਾਮ ਹਿਊਜ਼ (5), ਰੈੱਡ ਰਿਵਰ ਵੈਲੀ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਬਨਾਮ ਗ੍ਰੈਗ (6)। ਡਾਰਨੈਲ ਬਨਾਮ ਇੰਡੀਆਨਾ (7), ਸਟੈਂਡਰਡ ਸਟਾਕ ਫੂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਰਾਈਟ (8)। ਓਲੀਵਰ ਆਇਰਨ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਲਾਰਡ (9), ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ; ਰਾਈ ਬਨਾਮ ਸਰੀ ਦੇ ਜੱਜ (10)। ਦ ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਦਿ ਗਰੂਮ (11), ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਰਿਚਮੰਡ ਕੰਫਰਮਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ (12)।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਉਪਰੋਕਤ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕਰਨ ਅਤੇ 14 ਮਈ, 1952, (ii) ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ- ਜਨਰਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਮੰਗਵਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ, (iii) ਉੱਤਰਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ। ਸ੍ਰੀ ਮੁਹੰਮਦ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਦੀਨ ਛੱਤਰੀਵਾਲਾ, ਜੋ ਕਿ 3 ਮਾਰਚ, 1952 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 (iv) ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਆਰਡਰ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜੋ ਕਿ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵੇਦ ਵਿਆਸ ਅਤੇ ਐਸ. ਕੇ. ਕਪੂਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ

ਸੀ.ਕੇ. ਦਫਤਰੀ, ਸਾਲੀਸਿਟਰ- ਜਨਰਲ, ਪੋਰਸ ਏ. ਮਹਿਤਾ, ਬਿਸੰਬਰ ਦਿਆਲ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਕਾਲੀ ਸ਼ਰਨ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਡਰ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇ।

ਇੱਕ ਸ੍ਰੀ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀਨ ਛੱਤਰੀਵਾਲਾ, ਜੋ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ, ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 1947 ਵਿੱਚ ਫੈਲੀ ਫਿਰਕੂ ਗੜਬੜ ਦੌਰਾਨ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। 14 ਸਤੰਬਰ 1949 ਨੂੰ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕਿਊ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਚੀਫ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸਜ਼) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1949 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ। ਉਸਨੇ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਰ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਡਿਪਟੀ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਨੇ 4 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਪਰੈਲ, 1950। ਡਿਪਟੀ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਸਟੋਡੀ- ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇਵਾਂ ਨੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। 8 ਜਨਵਰੀ 1951 ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ

ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਛੱਤਰੀਵਾਲਾ ਦੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਜੋ ਕਿ ਕਸਟਡੀਅਨ ਕੋਲ ਸਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ। ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਸਟੋਡੀਅਨ- ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਜੋ ਪੱਛਮੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਨੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ 1950 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਚੇਲੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਹਨ ਜਾਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ। ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਹ ਨੀਤੀ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਤਾਲਮੇਲ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਕੁਝ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ ਹਨ। . ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਗੈਰ- ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਅਵੈਧ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਹੈ। ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਸਿੱਧੀ ਸੱਟ, ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟਸ ਬਨਾਮ ਮੇਲਨ (1) ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਣਮਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪੀੜਤ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੀ ਪਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੁਣੇਗੀ ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(ਕਲਾਰਕ ਬਨਾਮ ਕਾਨਸਿਸ ਸਿਟੀ (1) ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਗ੍ਰੈਂਡ ਜਿਊਰੀ ਤੋਂ ਨੀਗਰੇਜ਼ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਗੋਰਾ ਆਦਮੀ ਅਜਿਹੀ ਬੇਦਖਲੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕਾਮ. ਬਨਾਮ ਰਾਈਟ (2), ਨਾ ਹੀ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸ਼ੇਅਰ- ਹੋਲਡਰ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਐਕਟ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਚਰਨਜੀਤ ਲਾਲ ਚੌਧਰੀ ਬਨਾਮ ਦਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (3)).

ਸ੍ਰੀ ਵੇਦ ਵਿਆਸ, ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਬੇਨਤੀਆਂ ਰੱਖੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਖਲ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲ 1947 ਵਿਚ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਸਾਰੀਆਂ ਉਜਾੜੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪੂਲ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 16 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੂਲ ਦਾ ਆਕਾਰ ਘਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਛੋਟਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 16 ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸਲੂਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਾਰੇ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ ਹੈ

ਸੰਪਤੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸਦੀ ਖੁਦ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰੋ। ਹਰੇਕ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ, ਨਿਕਾਸੀ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ, ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸੰਸਥਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ। ਉਹ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲੀਜ਼ ਦੇਣ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ 'ਤੇ ਸੀ ਪਰ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੁਕਾਨ ਜਾਂ ਵਪਾਰਕ ਅਦਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਇਵਕੂਏ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਰਾ ਵੇਚਣ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਲ 1954 ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ "ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ), ਐਕਟ, 1954" ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਉਪਾਅ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਪੂਲ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਨਿਗਰਾਨਾਂ ਕੋਲ ਪਏ ਕੁਝ ਬਕਾਏ, ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਯੋਗਦਾਨਾਂ ਦੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇਸ ਪੂਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਾ ਲੈਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਪਣੇ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਪੂਲ ਦਾ ਆਕਾਰ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਸੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ ਅਨੁਪਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਲ ਦੇ ਆਕਾਰ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਕੱਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇਹ ਦੇਖਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਪੂਲ ਦਾ ਆਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡਾ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਸਿਰਫ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਝਿਜਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੇਅਰਚਾਈਲਡ ਬਨਾਮ ਹਿਊਜ਼ (1) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਵੋਟਰ ਨੇ 19ਵੇਂ ਸੋਧ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਅਸਫਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟਸ ਬਨਾਮ ਮੇਲਨ (2) ਵਿੱਚ। ਫੈਡਰਲ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਫੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਦੇ ਇੱਕ ਟੈਕਸ- ਦਾਤਾ ਦਾ ਵਿਆਜ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਤ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਂਗਰਸ ਦੇ ਇੱਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਲੜਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹੀ ਸਲੂਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਇਲਾਜ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਸਿੱਧੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਸਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ (ਰੈਂਡ ਰਿਵਰ ਵੈਲੀ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਬਨਾਮ ਗ੍ਰੈਗ (3))। ਡਾਰਨੈਲ ਬਨਾਮ ਇੰਡੀਆਨਾ (4), ਸਟੈਂਡਰਡ ਸਟਾਕ ਫੂਡ ਕੰਪਨੀ। v. ਰਾਈਟ (5), ਅਤੇ ਓਲੀਵਰ ਆਇਰਨ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਲਾਰਡ (6)।

ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 32 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਇਆ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਧਾਰਾ 226 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਆਰਟੀਕਲ 32 ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਪਕ ਹੈ, ਅਨੁਛੇਦ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ "ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ" ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿੱਟ ਮੰਗਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ- ਭਾਗ III ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਵਰਣਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ, ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਜੇ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਬਕਾ debito justitiae ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਦ ਜਸਟਿਸ ਆਫ ਸਰੀ (1), ਦ ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਦਿ ਗਰੂਮ (2), ਅਤੇ ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਰਿਚਮੰਡ ਕੰਫਰਮਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ (3) ਵੱਲ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ:-

"ਮੈਂ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਅਜਨਬੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇਗੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਗਲਤ ਜਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਬਰਕਰਾਰ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ex debito justitiae, ਪਰ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਦੇ ਕੇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਾਬਕਾ ਡੈਬਿਟੋ ਜਾਇਜ਼ਟੀਏ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਹੜੱਪਣ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ। "

ਇਹ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੇ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਰਿੱਟ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਘਟੀਆ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਭੇਜਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਕਿਸੇ ਘਟੀਆ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤਿੰਨ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਜਨਬੀ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਆਰਡਰ ਕਰਾਂਗਾ।

ਫਲਸ਼ੈ, ਜੇ.- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

-Jaspal Singh, Translator.

